

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka nav izpildītas tiesiskās noteiktības prasības

Slovākijas Republika uzskata, ka, pat ja Komisija būtu bijusi kompetenta pieņemt apstrīdēto lēmumu (*quod non*), tā šajā gadījumā ir pārkāpusi tiesiskās noteiktības principu. Pienākumu, kas Slovākijas Republikai noteikts apstrīdētajā lēmumā, viņasprāt, pirms tā pieņemšanas neesot bijis iespējams saprātīgi paredzēt.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir nepareizi īstenojusi savu kompetenci

Pat ja Komisija būtu bijusi kompetenta pieņemt apstrīdēto lēmumu un, pieņemot apstrīdēto lēmumu, būtu rīkojusies saskaņā ar tiesiskās noteiktības principu (*quod non*), Slovākijas Republika uzskata, ka tā savu kompetenci šajā gadījumā ir īstenojusi nepareizi. Pirmkārt, Komisija ir veikusi acīmredzami nepareizu vērtējumu, Slovākijas Republikai pieprasot finanšu resursus, lai gan tradicionālie pašu resursi faktiski netika zaudēti vai tie netika zaudēti tieši to notikumu dēļ, kuros Komisija vaino Slovākijas Republiku. Otrkārt, Komisija esot pārkāpusi Slovākijas Republikas tiesības uz aizstāvību un labas pārvaldības principu.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums

Saistībā ar šo prasības pamatu Slovākijas Republika apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojumā ir pieļauti vairākas kļūdas, kuru dēļ tas ir jāuzskata par nepietiekamu, kas veido būtisku formas prasību pārkāpumu un vienlaikus ir pretrunā tiesiskās noteiktības prasībām. Slovākijas Republika uzskata, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav norādījusi tā juridisko pamatu. Turklāt tā faktiski nav precizējusi dažu savu secinājumu izcelsmi un pamatojumu. Visbeidzot, Slovākijas Republika uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums vairākos aspektos ir neskaidrs.

**Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2014. gada 1. oktobra spriedumu lietā F-91/13 DF/
Komisija 2014. gada 24. novembrī iesniedza DF**

(Lieta T-782/14 P)

(2015/C 089/34)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: DF (Brisele, Beļģija) (pārstāvji – A. von Zwehl, lawyer)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atcelt Civildienesta tiesas (trešā palāta) 2014. gada 1. oktobra spriedumu lietā F-91/13 DF/Komisija, ciktāl ar to tika noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzēja prasība;
- atcelt Eiropas Komisijas 2012. gada 20. decembra lēmumu;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt no apelācijas sūdzības iesniedzēja jau atgūtās summas, pieskaitot Eiropas Centrālās bankas noteikto likmi 2 procentpunktu apmērā, un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots Civildienesta noteikumu 85. panta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums, jo Civildienesta tiesai saskaņā ar atbilstošo judikatūru esot bijis jāsecina, ka nav pamatoti apgalvot, ka kāda no divām iespējamajām Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretācijām, proti, ka 10 gadu atsauces laikposms beidzas ar sākotnējo stāšanos amatā vai arī ar stāšanos amatā iestādē, uz kuru ierēdnis pārcelts, ir tik acīmredzami nepamatota, ka jāpiemēro 85. pants.
2. Otrā pamata ietvaros tiek norādīts uz nediskriminēšanas principa pārkāpumu un LES 19. panta pārkāpumu, jo, piemērojot atšķirīgu un nesaderīgu valsts un ES tiesisko regulējumu par netaisnu iedzīvošanos apelācijas sūdzības iesniedzējs ir ticis diskriminēts, salīdzinot ar situāciju, kāda būtu, ja tiktu piemērots vienīgi valsts tiesiskais regulējums, jo viņš Komisijai nevar vairs norādīt uz faktu, ka iedzīvošanās vairs nepastāv.
3. Ar trešo pamatu tiek norādīts uz ES ārpuslīgumisko atbildību, jo nolemjot, ka pārmaksātās summas ir nelikumīgas un uzdotot apelācijas sūdzības iesniedzējam tās atmaksāt Komisijai, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir radīti zaudējumi.

Prasība, kas celta 2014. gada 5. decembrī – *DenizBank*/Padome

(Lieta T-798/14)

(2015/C 089/35)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *DenizBank A. Ş. (Esentepe, Turcija)* (pārstāvji – *M. Lester un O. Jones, Barristers, R. Mattick un S. Utku, Solicitors*)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Padomes 2014. gada 8. septembra Lēmumu 2014/659/KĀDP⁽¹⁾ un Padomes 2014. gada 8. septembra Regulu (ES) Nr. 960/2014⁽²⁾ (turpmāk tekstā kopā – “apstrīdētie pasākumi”), ciktāl tie attiecas uz prasītāju;
- atbilstoši LESD 277. pantam atzīt par nepiemērojamu 2014. gada 8. septembra lēmuma 1. pantu un 2014. gada 8. septembra regulas 1. panta 5. punktu un
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Padome nav ievērojusi tās pienākumu norādīt pamatojumu apstrīdēto pasākumu pieņemšanai attiecībā uz prasītāju. Turklāt prasītāja apgalvo, ka Padome prasītājai nav norādījusi nevienu iemeslu, kādēļ attiecībā uz to tika pieņemti apstrīdētie pasākumi, kā arī nav pat informējusi prasītāju par tās iekļaušanu šajos pasākumos.